

steriet stod med det store Ansvar og skulde se ud i Fremtiden og se paa, hvilke Vanskeligheder der kunde fremkomme. Nu, da det hele har udviklet sig paa en anden Maade og paa en anderledes gunstig Maade, end mange havde tænkt, kan vi allesammen, ogsaa indenfor vort Parti, godt se, at det havde været meget heldigt, om vi havde ligget med meget smaa Beholdninger i dette Øjeblik. Vi vil naturligvis ikke fragaa, at det havde været uhyre heldigt for os alle sammen; men det forekommer mig, at vi alligevel her paa dette Omraade er kommet op paa et mere rimeligt Prisniveau, og det er det, vi alle har ønsket, og som man selvfølgelig ogsaa fra Oppositionens Side gentagende har ønsket. Vi husker, hvorledes der ved de Debatter, der fandt Sted her i Juni Maaned under Behandlingen af Til lægsbevillingsloven, fra Oppositionens Ord føreres Side blev talt om den mørke og kolde Vinter, vi gik i Møde. Det var bogstavelig saadan, at man næsten var paa Frysepunktet ved at høre disse Talere her i Tinget i Juni Maaned. Og det var naturligvis heller ingen Spøg. Vi kunde udmærket godt den Gang alle sammen se, at det kunde blive meget knapt med Brændselsforsyningen og blive en meget vanskelig og farefuld Vinter, vi gik i Møde. Men nu synes jeg, at vi alle sammen skulde glæde os ved, at det hele har taget en anden Retning. Jeg synes, at de ærede Ordførere stadig taler ud fra denne mørke og dystre Stemning, og selv om vi vist alle i denne Tid er til Begravelse hver Dag — jeg tænker paa Den overordentlige Kommission og de andre Institutioner, der gaar over i det store Intet — saa er det af den Slags Begravelser, vi kun kan være glade for, idet den Omstændighed, at disse Foranstaltninger kan forsvinde, vidner om, at alt nu efterhaanden er ved at komme ind i et andet og mere normalt Prisniveau. Jeg synes, at de Herrer fra Oppositionens Side skulde glæde sig med os andre over, at vi i den Henseende gaar mere normale Tider i Møde.

Ved at høre paa de ærede Medlemmer Hr. Rode og Hr. Hauge har jeg faaet Indtrykket af, at det, der er galt, ikke saa meget er det, at der er indkøbt store Mængder af Kul, som Prisen paa Kullene. I denne Henseende har den højtærede Indenrigsminister allerede oplyst, hvorledes Priserne f. Eks. stillede sig med Hensyn til de Kulindkøb, der er foretagne fra den norske Regerings Side. De er ikke meget afvigende fra de Priser, der er betalte her, og det er for øvrigt ogsaa netop anført i den Skrivelse, som det ærede Medlem Hr. Hauge henviste til,

fra Den overordentlige Kommission. I denne Skrivelse er der nævnt, hvorledes Priserne paa amerikanske Kul i Løbet af nogle Maaneder er gaaet op til akkurat det dobbelte. Efter at den højtærede Indenrigsminister netop har nævnt dette, og naar det, saa vidt jeg kan se, stadig fra de Herrer Side er Priserne, der kritiseres, og ikke det, at vi har købt store Mængder Kul, saa synes jeg, at denne Diskussion ret snart kunde slutte. Det er ved at blive saaledes, at vi her paa Rigsdagen, ligesom paa Talescenen paa Kongens Nytorv, efterhaanden faar et fast Repertoire, nemlig Kulforsyningen og Brændselsspørgsmaalet. Naar vi ikke har andet at ty til, tager vi en Debat om disse to Spørgsmaal. Det hænger sammen med, at vi har to Personer, det ærede Medlem Hr. Hauge og det ærede Medlem Hr. Rode, der i alt Fald selv mener at have store Betingelser for at udføre store Roller i disse klassiske Stykker, jeg her har nævnt. Jeg tror imidlertid, at denne Debat i det hele er ret ørkesløs, og jeg tror ikke, at de Herrer vinder ret meget ved det; man vil fra Vælgerens Side udmærket godt forstaa, at det, det kommer an paa, er at se paa Situationen, som den var i Forsommeren 1920.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Da forskellige Talere har strejft Statsbanernes Kulsituation, finder jeg Anledning til paa dette Tidspunkt at bede om Ordet; efter alle de Angreb, som Statsbanerne har været Genstand for med Hensyn til Kulindkøbene, finder jeg det rigtigt at give en mere indgaaende Redegørelse for hele Kulsituationen, saaledes som den ligger, og som den laa forrige Aar.

Under Finanslovbehandlingen gav jeg Oplysninger om Statsbanernes Kulbeholdning den 30. November 1920. Da var den paa 314 000 Tons, Beholdningen den 1. Januar 1921 var 319 000 Tons eller til ca. 10 Maaneders Forbrug. Paa afsluttede Kontrakter resterer der endnu at levere inden den 1. April ca. 73 000 Tons, saaledes at Beholdningen den 1. April vil andrage mellem 9 og 10 Maaneders Forbrug. Denne Reserve af Kul er stor og større end det med den nuværende Forhold paa Kulmarkedet synes nødvendigt. Men da Kulstrejken i England for nogle Maaneder siden stod som et truende Spøgelse, var der nøppe nogen, der mente, at Statsbanerne havde for stor en Kulbeholdning, thi da var der ingen, der var i Stand til at overskue Situationen paa Kulmarkedet, derfor afholdt man sig ogsaa fra Kritik den Gang.

Det er ret umuligt under saa urolige og